ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 105

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Συνεχίζουσα ἡ «Δικαιοσύνη», ἐν τετάρτῳ ἤδη ἔτει, τὴν ἑαυτῆς ἔκδοσιν καλεῖται ν' ἀναπτύξῃ τὸ ἑαυτῆς πρόγραμμα οὐ μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὰς προσωπικὰς ἀτελείας, ἃς καθ' ἑκάστην ἀντιλαμβανόμεθα ἐπιπροσθούσας ἐν τῇ ἀπονομῇ τοῦ δικαίου παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ ἐκ παραλλήλου ἐν σχέσει πρὸς τὰ πράγματα τὸ ἔδαφος τοῦτέστιν ὅπερ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ δικαστικὴ πρακτικὴ παρ' ἡμῖν ἐδημιούργησαν. Τὸ ἔδαφος δὲ τοῦτο ἀναμφιλέκτως βρίθει ἀκανθῶν καὶ τριβόλων ἐν οἷς εὐχερὲς τυγχάνει νὰ καταπνιγῇ καὶ αὐτὸ τὸ ἀψόγως, ἀπὸ ἀπόψεως προσώπων, χειραγωγούμενον δίκαιον.

Ἡ τάξις τῶν δικηγόρων, ὧν τὰς ἰδέας ἐκπροσωπεῖ ἡ «Δικαιοσύνη», καλεῖται νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν *νομοθετικὴν ἐπανάστασιν*, ἥτις κυριολεκτικῶς ἀπαιτεῖται ἐν Ἑλλάδι ἵνα καὶ ἡμεῖς δυνηθῶμέν ποτε νὰ εἴπωμεν ὅτι εὑρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἐφ' οὗ νομοθετικῶς ῥυθμίζεται καὶ προστατεύεται ἡ ἔννομος τάξις ἐν ταῖς μᾶλλον προηγμέναις συγχρόνοις πολιτείαις.

Ἀτυχῶς παρ' ἡμῖν πολλάκις ἐθεωρήθη ὅτι ἡ τάξις τῶν δικηγόρων ἔχει δῆθεν ἐπαγγελματικῶς συμφέροντα ἀντικείμενα εἰς νομοθετικὴν βελτίωσιν τείνουσαν πρὸς ταχεῖαν καὶ ἀσφαλῆ ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου. Τὸ δὲ μᾶλλον παράδοξον καὶ λυπηρὸν ἅμα τυγχάνει ὅτι τοιαύτην τινὰ γνώμην ἐσχάτως ἐξήνεγκεν ἐν συνεντεύξει αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Πατρὶς» αὐτὸς ὁ προϊστάμενος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, τυγχάνων οὐ μόνον νομομαθὴς ἐκ τῶν ἐξεχόντων ἀλλὰ καὶ δικηγόρος διαπρεπής.

Τοιαύτη τις σφαλερὰ ἀντίληψις οὐδαμῶς ἐνισχύεται ἐκ μᾶλλον ἐμπεριστατωμένης ἐξετάσεως τοῦ πράγματος. Νῦν βλάπτεται ὁ δικηγόρος, ὡς ἐπαγγελματίας πάντοτε λαμβανόμενος, βλέπων τοὺς πελάτας αὐτοῦ ὀρρωδοῦντας νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰ δικαστήρια, πρὸ τῶν ὁποίων ἐπιφυλάσσονται αὐτοῖς μακροὶ ἀγῶνες πολλαπλῶν συζητήσεων καὶ δαπανηρῶν περὶ τὴν ἀπόδειξιν διεξαγωγῶν πρὸς κατίσχυσιν τοῦ δικαίου, καὶ ταύτην θεωρητικὴν ἁπλῶς, ἅτε διανοίγουσαν νέον ἀτερμάτιστον πολλάκις στάδιον δαπανῶν καὶ χρόνου πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιτευχθείσης εὐνοϊκῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἀπὸ ἐτῶν παρατηρουμένη καὶ ἁλματικῶς τελευταίως βαίνουσα ἐλάττωσις τῶν δικῶν, ἡ πρωτίστως τοὺς δικηγόρους πλήττουσα, ἀναμφιλέκτως κυρίαν αἰτίαν ἔχει τὴν δυσπιστίαν τῶν πολιτῶν ἢ μᾶλλον τὴν πεποίθησιν αὐτῶν, ὅτι κρείσσων ἀποβαίνει ἡ ἀπώλεια τοῦ ἑαυτῶν δικαίου ἢ ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ δικαστήρια, πρὸ τῶν ὁποίων τοσοῦτον ἀστόργως προστατεύεται νομοθετικῶς τὸ δίκαιον ἀπό τε οὐσιαστικῆς καὶ δικονομικῆς ἀπόψεως.

Οὐχὶ ἡ πληθὺς τῶν συζητήσεων, ἀλλ' ἡ πληθὺς τῶν ὑποθέσεων ἀποβαίνει ἐπωφελὴς εἰς τοὺς δικηγόρους. Ἐν τίνι μέτρῳ θ' ἀμείψῃ τὸν δικηγόρον αὐτοῦ καὶ ἐν εὐτυχεῖ ἐκβάσει ὁ πελάτης ὅστις πρὸς τοῦτο ἐδέησε νὰ ὑποστῇ δαπάνας πλείστων συζητήσεων ἀνερχόμενος καὶ κατερχόμενος τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, διεξαγαγὼν πολυδαπάνους ἀποδείξεις καὶ ὅστις τέλος βλέπει ὅτι τῷ ἐπιδικάζονται γλίσχρα τινα ἔξοδα, τῶν λοιπῶν ἐπιβαρυνόντων τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι ἤρκεσεν ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις πρὸς ἐπίτευξιν τούτου; Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ἐκεῖ ἔνθα, αἱ μᾶλλον ἡπλοποιημέναι δικονομικαὶ ἰδίως νομοθεσίαι ὑφίστανται, βλέπομεν τοὺς δικηγόρους μᾶλλον εὐημεροῦντας.

Μόνον ὅταν ἐξυψωθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦ δικηγόρου εἶνε δυνατὸν νὰ προοδεύσωσιν ἐπαγγελματικῶς οἱ ἀσκοῦντες αὐτό. Ἐξύψωσις δὲ τοῦ δικηγόρου εἶναι ἀνέφικτος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας ἐν Ἑλλάδι.

Ὅταν ἡ προφορικὴ διαδικασία εἶναί που μὲν κατηργημένη ἐν τῇ πράξει ποῦ δὲ στενώτατα περιωρισμένη. Ὅταν οἱ δικηγόροι τυγχάνωσιν ἐξηναγκασμένοι νὰ διέρχωνται τὰς μὲν νύκτας αὐτῶν ἀναδιφῶντες παμπαλαίαν ἀστικὴν νομοθεσίαν, γράφοντες πολυφύλλους προτάσεις καὶ καταναλίσκοντες τὸν νοῦν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ μὴ παραλείψωσί τι ἐν αὐταῖς, τὰς δ' ἡμέρας αὐτῶν ἐν αἰθούσαις δικαστηρίων ὄντες ὑπόχρεοι, κατὰ τὸ ἀπηρχαιωμένον σύστημα τῶν πινακίων, ν' ἀκροῶνται ὑποθέσεις ὅλως ἀδιαφόρους αὐτοῖς μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῶν ἰδίων δικῶν, μὴ συζητουμένων πολλάκις κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν. Ὅταν ἡ αὐστηρὰ διάκρισις τοῦ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀπόδειξιν σταδίου τῆς διαδικασίας ἀποκλείῃ εἰς τὸν δικηγόρον τὴν εὐχέρειαν ἵνα παρουσιάσῃ πρὸ τοῦ δικαστηρίου εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαν τὸ ὑλικὸν τῆς δίκης. Ὅταν ἡ περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασία τελῆται μακρὰν τῆς ἀμέσου ἀντιλήψεως τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου καὶ ὑπόκειται εἰς αὐστηρὰν περὶ ἀποδεικτικῶν μέσων θεωρίαν. Ὅταν τὸ ἀμφίβολον τῆς ἐφαρμοστέας διατάξεως καὶ τῆς ἐννοίας αὐτῆς καθιστᾷ λαχνὸν τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

Ὅταν ἡ ἰσχύουσα ποινικὴ διαδικασία οὐδεμίαν σχεδὸν παρέχει θέσιν καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως καὶ λοιπῆς προδικασίας εἰς τὸν δικηγόρον, ὑπόχρεων ὄντα ἐκ τῶν παρασκηνίων νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐνέργειαν τῆς Εἰσαγγελίας, τῆς Ἀνακρίσεως καὶ τῶν Συμβουλίων. Ὅταν ἐλλείπῃ ἐντελῶς νομοθετικὴ ὀργάνωσις τῆς δικηγορίας. Ὅταν αἱ περὶ κανονισμοῦ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων διατάξεις ἐλλείπωσι σχεδὸν ἐντελῶς. Ὅταν ὁ νόμος περὶ χαρτοσήμου οὐδαμῶς λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης. Ὅταν ὁ ὀργανισμὸς καὶ ἡ δικαιοδοσία τῶν κατωτέρων μονομελῶν δικαστηρίων ἔχουσιν ὡς παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Εἰρηνοδικείοις καὶ Πταισματοδικείοις, φυγαδεύοντα τοὺς δικηγόρους ἀπὸ τῶν πλείστων τῶν δικαστηρίων τούτων. Ὅταν λέγωμεν, ταῦτα πάντα, ἵνα μόνον τὰ κυριώτατα ἀναφέρωμεν, οὕτως ἔχουσιν, ἀκριβῶς τότε καταπίπτει τὸ ὑψηλὸν τοῦ δικηγόρου ἀξίωμα καὶ ἐπέρχεται ἡ ἐπαγγελματικὴ κρίσις, ἥτις δὲν θὰ ὀξυνθῇ, ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ ἐκλείψῃ βελτιουμένης τῆς νομοθεσίας.

Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω θέματα καὶ πλεῖστα ἕτερα, ἴσης ἢ καὶ μείζονος ἔτι σπουδαιότητος, ἀποτελοῦσιν ἀντικείμενα ἐφ' ὧν ἡ μελέτη καὶ ἡ προσοχὴ τῶν δικηγόρων δέον νὰ στραφῇ. Δημοσιογραφικὸν δ' ὄργανον τῶν δικηγόρων, οἷον τυγχάνει ὂν ἡ «Δικαιοσύνη» ὀφείλει ἀκριβῶς τὴν μελέτην τῆς νομοθετικῆς ἀναδιοργανώσεως νὰ θεωρήσῃ ὡς κυριώτατον μέρος τοῦ ἑαυτῆς προγράμματος ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ἡ οὕτως ἐννοουμένη δράσις αὐτῆς οὐ μόνον τῇ πολιτείᾳ ἐν γένει καθίσταται ὠφέλιμος ἀλλὰ καὶ μερικώτερον, τῇ τάξει τῶν δικηγόρων σωτηρία.

Κωνστ. Α. Βασιλείου

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τὴν αὔριον Κυριακήν, ὥρα 2 1)2 μ. μ. καλοῦνται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἑταιρίας τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ» ἅπαντες οἱ ἐν Ἀθήναις Συμβολαιογράφοι ὅπως ἀνταλλάξωσι σκέψεις περὶ βελτιώσεως τῶν τοῦ κλάδου των θέσωσι δὲ συνάμα καὶ τὰς βάσεις «ἑνώσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συμβολαιογράφων».

Η ΑΜΟΙΒΗ
ΤΟΥ κ. ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ

Φίλος τῆς «Δικαιοσύνης» καὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου κ. Ἀντ. Πεταλᾶ, ἄδηλον τίνος ἕνεκεν, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπερθεματίσῃ εἰς ὅσα ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης προτάσεως πρὸς προαγωγὴν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρεοπαγίτου κ. Ἀντ. Πεταλᾶ, εἰς Ἱππότην τοῦ Τάγματος τῶν Ταξιαρχῶν. Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ ἐπιστέλλοντος, μὴ θελήσαντος οὐδὲ τὴν ὑπογραφήν του νὰ θέσῃ ὑπὸ τὰς τόσον κολακευτικὰς κρίσεις δι' ἄνδρα τῆς ἐπιστημονικῆς περιωπῆς καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἀναστήματος τοῦ Ἀρεπαγίτου κ. Ἀντ. Πεταλᾶ, μᾶς συγκινεῖ τόσον, ὥστε ἀκόμη καὶ τὰς καταλλήλους λέξεις πρὸς ἔξαρσιν ἐκ νέου τοῦ γεγονότος ἀδυνατοῦμεν τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ἀνασύρωμεν ἐκ τοῦ πρώτου τυχόντος λεξιλογίου κοσμητικῶν λέξεων, θὰ ἠρκούμεθα δὲ εἰς τὴν ἁπλῆν τοῦ ἐπιστελλομένου δημοσίευσιν, ἂν δὲν ἠσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀμυνθῶμεν ὑπὲρ τοῦ ἐρήμην ἐν τῇ διαδικασίᾳ ταύτῃ τῶν ἐπαίνων δικαζομένου Ἀρεοπαγίτου κ. Α. Πεταλᾶ, διότι ἐκεῖνο ὅπερ διὰ μέσου τῶν γραμμῶν, ἀρκετὰ ὅμως ἐμφαντικῶς, ὑποδεικνύει ὁ γράφων, ἤτοι τὸν διχασμὸν τῆς προσωπικότητος τοῦ κ. Α. Πεταλᾶ καὶ τὴν ἐμφάνισιν τούτου ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ ὑπὸ δύο ἰδιότητας, τὴν τοῦ ἐπιστήμονος καὶ τὴν τοῦ χαρακτῆρος, αὐτὸ θὰ ἐξελαμβάνετο καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Α. Πεταλᾶ ὡς ὕβρις τὸ ὀλιγώτερον. Γράψαντες ἡμεῖς ὅσα κολακευτικὰ περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθημεν νὰ προβῶμεν εἰς τὴν τοιαύτην ψυχολογικὴν ἀνατομίαν, εἴχομεν δὲ καὶ ἔχομεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἕνα κ. Ἀντ. Πεταλᾶν, ἀδιαίρετον καὶ ἑνιαῖον, λίαν ἐπαξίως ὑπὸ πᾶσαν ἰδιότητα ἀνερχόμενον τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὸ τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τῶν Ταξιαρχῶν. Ἡ ἄλλη ἐν τῇ ἐπιστολῇ παρατήρησις, ὅτι ἡ πρὸς προαγωγὴν πρότασις φέρει τὴν ὑπογραφὴν οὐχὶ τοῦ νῦν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ κ. Διον. Στεφάνου, ἀλλὰ τοῦ πρώην τοιούτου κ. Δημητρίου Βοκοτοπούλου, καὶ ἀκριβὴς ἂν ὑποτεθῇ, οὐδὲν ἀπὸ τὸ γεγονὸς ἀφαιρεῖ ἢ προσθέτει, δεδομένου ὄντος ὅτι τόσον ὁ νῦν ὅσον καὶ ὁ πρώην Ὑπουργός, ἀπὸ νεανικῆς ἡλικίας (ἀμφότεροι δὲ ἀτυχῶς ὑπερέβησαν ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἀνδρικὴν) κατέτριψαν τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων των ἐν ταῖς δικαστικαῖς αἰθούσαις καὶ τοῖς ἄλλοις ἀντιθαλάμοις, οὕτως ὥστε ἀμφότεροι ἦσαν ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὸν περὶ οὗ πρόκειται ἄνδρα, ὄχι μόνον ὡς ἐπιστήμονα, ἀλλὰ καὶ ὡς δικαστὴν καὶ ὡς χαρακτῆρα, οὐδεμίαν δὲ ἀπολύτως θὰ εἶχε τὸ γεγονὸς σημασίαν, καὶ δὴ ἐκείνην, τὴν ἄκρως σοβαρὰν, ἣν ἐτονίσαμεν, ἂν ὑπὸ τὴν πρὸς προαγωγὴν πρότασιν ἐφέρετο ἡ ὑπογραφὴ Ὑπουργοῦ ξένου πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ τὴν δικαστικὴν κίνησιν καὶ ἀγνοοῦντος τὸ ἄμεμπτον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν παρελθὸν τοῦ Ἱππότου τῶν ταξιαρχῶν Ἀρεοπαγίτου κ. Ἀντ. Πεταλᾶ.

Τὸ ἐπιστελλόμενον ἐκ μέρους τοῦ μετριόφρονος φίλου τῆς «Δικαιοσύνης» καὶ τοῦ κ. Ἀντ. Πεταλᾶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἂν οἱ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἀτρύτως μοχθοῦντες δικαιοῦνται ἀμοιβῆς, βεβαίως καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Α. Πεταλᾶς, δικαίως καὶ ἐπαξίως ἔτυχε ταύτης.—Καθόσον ὁ κ. Πεταλᾶς τυγχάνει πλέον ἢ γνωστὸς εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον διά τε τὴν συγγραφὴν πλείστων ὅσων πολλοῦ κύρους ἐπιστημονικῶν πραγματειῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκπόνησιν ἱκανῶν ἀρτίων νομοθετημάτων.

Ἐπὶ τούτοις ἀρνηθεὶς νὰ δεχθῇ, καθ' ἃ πληροφοροῦμαι, προσενεχθεῖσαν αὐτῷ χρηματικὴν ἀμοιβήν, ἐτιμήθη διὰ τῆς προαγωγῆς εἰς ἱππότην τοῦ Τάγματος τῶν Ταξιαρχῶν οὐχὶ παρὰ τοῦ νῦν Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Στεφάνου ἀλλ' ὑπὸ τοῦ προκατόχου του κ. Βοκοτοπούλου.

Ἡ φίλη ἄρα «*Δικαιοσύνη*» μετὰ περισσῆς πικρίας καὶ προκαταλήψεως ἔκρινε τὴν ἀπονεμηθεῖσαν ἀμοιβὴν ταύτην, καὶ φρονοῦμεν ὅτι ὡς ἄλλοτε ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἐλέγξῃ τὸν δημόσιον βίον τοῦ κ. Πεταλᾶ, οὕτω σήμερον ἐπὶ τῆς δικαστικῆς τρυτάνης σταθμίζουσα τὸ δίκαιον, καθῆκον ἔχει νὰ ἐπιδοκιμάσῃ μετ' ἀμεροληψίας τὴν οὕτωσὶ γενομένην ἀμοιβὴν ταύτην. Ἄλλως ἔδει νὰ ἀφήσῃ τὸ πρᾶγμα ἀσχολίαστον, διότι τοῦτο φρονοῦμεν ἀπῄτει τὸ περὶ δικαιοσύνης στοιχειῶδες αἴσθημα, καὶ ὁ πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς ἐπιστήμης σεβασμός.

Ἴων.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Ὀκτωβρίου.

Ἀναμφιβόλως τὸ μεταξὺ τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. Γεωργ. Πετροπούλου ἐπεισόδιον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν στενὴν ἐκείνην σημασίαν, ἣν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποδώσῃ τις ἀναγινώσκων ἁπλῶς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν δημοσιευθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ δικηγόρου κ. Γεωργ. Πετροπούλου, θὰ ἦτο δὲ εἰς ἄκρον λυπηρόν, ἂν μὴ ἀπελπιστικὸν διὰ τὰ δικαστηριακά μας ἤθη, ἐὰν ἀνὰ πᾶν βῆμα, εἴτε ὁ δικηγόρος εἴτε πᾶς ἀντικρυζόμενος μὲ τοὺς ἀξιωματούχους τῆς δικαιοσύνης ἐτίθετο πρὸ τοῦ διλήμματος, ἢ νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου τοῦ προεδρικοῦ δωματίου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου δικαστικοῦ γραφείου, ἢ νὰ ἐπιδείξῃ πρὸ τοῦ καταπορφύρου, ἐκ δεδικαιολογημένης ἢ μὴ ὀργῆς, λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος κομπαστικῶς τὸ ἀνάστημα ἢ τοὺς βραχίονας ἢ τὸν μύστακά του. Παρεκκλίσεις τοιαύτης φύσεως ἄγουν εὐθὺς εἰς τὴν κατάλυσιν τῶν ἀξιωμάτων καὶ εἰς τὴν τελείαν ἀπορράκωσιν τῆς στοιχειώδους ἐννοίας, ὅτι ὁ δικαστὴς ὂν ἡ πολιτεία ἐτοποθέτησεν ἐπὶ μιᾶς, ἀδιαφόρον ὑψηλοτέρας ἢ χαμηλοτέρας ἕδρας, ὅπως κρίνῃ μετὰ ψυχραιμίας τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, οὔτε νεῦρα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχῃ οὔτε συναισθήματα τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα, ἐπιεικείας ἢ ἀντεκδικήσεως. Ἂν δὲ οὕτω καθ' ἡμᾶς ἐφαντάσθη ἡ Πολιτεία πάντα δικαστήν, κατὰ μείζονα λόγον πλείονα ἡμεῖς δικαιούμεθα νὰ ἀξιῶμεν ἀπὸ δικαστὴν φέροντα συγχρόνως καὶ τὸν τίτλον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ δὴ διεξάγοντα τὴν εὐρυτάτην ἐκείνην διαδικασίαν ἣν ἀποκαλοῦμεν ἐπ' ἀναφορᾷ. Ἀπὸ τοιαύτης γενικωτέρας ἀπόψεως ἐπισκοποῦντες τὸ ἄνω ἐπει-

σόδιον, δὲν δυνάμεθα ἢ καὶ αὖθις νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ἡ ἀνακίνησις ἐντὸς τῶν δικαστικῶν ἢ τῶν ἄλλων αἰθουσῶν ἐπεισοδίων στενῶς προσωπικῶν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μείωσιν οὐχὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ δικηγόρου ἢ τοῦ ἰδιώτου, τοῦ ὄντος ὑποχρέου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοὐλάχιστον, νὰ καταλίπῃ τὴν δικαστικὴν αἴθουσαν κλείων μετὰ πατάγου ἢ καὶ ἠρέμα τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν μείωσιν τοῦ ἀξιώματος ἐκείνου ὅστις, ἀτενίζων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἕδρας τοὺς πρὸς αὐτὸν κατ' ἀνάγκην καταφεύγοντας, ἐννοεῖ, πλὴν τῆς ἰδιότητος τοῦ δικαστοῦ νὰ φέρῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἰδίας προσωπικότητος.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρειος Πάγος

Λίαν πρόσφατος ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπ' ἀριθ. 134 τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1908, θέτει τέρμα εἰς τὴν προδικασίαν ποινικῆς ὑποθέσεως, ἥτις πρὸ ἔτους περίπου συνεκίνησε τὸν δικαστικόν μας κόσμον καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠσχολήθημεν τότε καὶ ἡμεῖς. Ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη, ἀνακινηθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς βαρύνουσα τὸν τότε ἐν Λαρίσσῃ ἐφέτην κ. Ἰωάν. Βουλπιώτην καὶ τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐφετείῳ Εἰσαγγελέα κ. Μιχ. Πρωτοπαπᾶν, ἐξηκριβώθη ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐβεβαιώθη διὰ τῶν ἐκδοθέντων βουλευμάτων ὅτι ἀποβλέπει μόνον τὸν ἐν Καρδίτσῃ δικηγόρον κ. Παναγ. Μαλαμούλην, ὅστις καὶ παραπέμπεται διὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαρίσσῃ Ἐφετῶν ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν ἐπὶ ἀπάτῃ. Κατὰ τοῦ βουλεύματος ὅμως τούτου ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ κατηγορουμένου ἀναίρεσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρειος Πάγος ἐξέδοτο τὴν ἄνω ἀπόφασιν, μέρη τῆς ὁποίας παραθέτομεν κατωτέρω. Ἡ διδομένη ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος λύσις ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου εἶνε ἀρκούντως ἐνδιαφέρουσα, ἀπὸ πρακτικῆς πρὸ πάντων ἀπόψεως, καὶ βεβιασμένη δὲ κατά τι ἂν ὑποτεθῇ, πάντως ἐξυπηρετεῖ μεγάλα κοινωνικὰ συμφέροντα, διότι τὰ σμήνη τῶν διαφόρων ἐπιτηδείων οἵτινες ἐκμεταλλεύονται πρὸς χρηματολογίαν τὰ μειδιάματα τῶν δικαστῶν ἢ τὰς χειραψίας τῶν πολιτευομένων ἢ τῶν ἄλλων θεωρουμένων ἰσχυρῶν, ὁλονὲν πληθύνονται. Ἡ λύσις αὕτη, ἡ διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως δοθεῖσα εἶνε, ὅτι ἀποτελεῖ μὲν μέλλον γεγονὸς ἡ ψευδὴς ὑπόσχεσις ὅτι ἀναλαμβάνει τις νὰ συντελέσῃ ὅπως δίκη τις ἀποβῇ ὑπὲρ ἄλλου καὶ συνεπῶς δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς περὶ ἀπάτης διατάξεις, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως τοιοῦτο μέλλον γεγονὸς ἡ ἑτέρα βεβαίωσις, ὅτι τις εὑρίσκεται ἐν στενωτάτῃ σχέσει μετά τινος δικαστοῦ ἢ ἄλλου καὶ ὅτι ἀποτελεσματικῶς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα.

Χάριν τῶν μὴ παρακολουθησάντων τὴν ὑπόθεσιν, παραθέτομεν μέρος τοῦ ἱστορικοῦ, ὡς τοῦτο ἐκτίθεται ἐν τῇ ἄνω ἀποφάσει τοῦ Ἀρείου Πάγου.

«Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαρίσσῃ Ἐφετῶν μεταρρυθμίσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 115 (1908) βουλεύματός του τὸ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Λαρίσσῃ Πλημμελειοδικῶν προσβληθὲν δι' ἀνακοπῆς βούλευμα, παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου τὸν Παναγιώτην Μαλαμούλην, δικηγόρον, ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι 1) κατὰ τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1907, ἐν Καρδίτσῃ, θέλων νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος καὶ νὰ βλάψῃ τὸν ἐπὶ διγαμίᾳ κατηγορούμενον καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς Καρδίτσης προφυλακισμένον Δημήτριον Περιβολαρόπουλον, παρέστησεν εἰς αὐτὸν οὐ μόνον ἐν Καρδίτσῃ ἀλλὰ καὶ ἐν Λαρίσσῃ, καθ' ὃν χρόνον ἐκρατεῖτο εἰς τὰς φυλακάς, ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἤτοι ὅτι συνδέεται διὰ στενῆς φιλίας καὶ σχέσεως πρὸς τὸν ἐν Λαρίσσῃ Ἐφέτην Ἰωάννην Βουλπιώτην καὶ ἀσκεῖ ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην ἐπίδρασιν, ὥστε δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν διὰ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν τῇ ἐνεργείᾳ τούτου ὡς μέλους τοῦ συμβουλίου ἀπὸ τῆς ἐπὶ διγαμίᾳ κατηγορίας, δι' ἣν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ Πλημμελειοδικῶν εἶχε παραπεμφθῇ ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν ὡς διὰ τῶν σχέσεών του ἔπραξε καὶ δι' ἄλλους κατηγορουμένους καὶ ἐντεῦθεν ἔπεισεν αὐτὸν καὶ ἐξέδοτο γραμμάτιον δραχμῶν 5000 πληρωτέων εἰς διαταγὴν τοῦ κατηγορουμένου ὅπερ καὶ παρέλαβεν οὗτος καὶ συγχρόνως ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δ. Περιβολαροπούλου καὶ μετρητὰς δραχμὰς 150 καὶ οὕτως ἔβλαψεν αὐτὸν καὶ ὠφελήθη ὁ κατηγορούμενος τὰ εἰρημένα ποσά· 2) ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου 1907 ἐν Λαρίσσῃ, θέλων νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν κ.λ.π. μεταβὰς εἰς τὰς ἐν Λαρίσσῃ διὰ χρέη φυλακάς, παρέστησεν εἰς αὐτὸν ψευδῶς καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ψευδῶς ἐν γνώσει ὅτι ἕνεκα τῶν μετὰ τοῦ Ἐφέτου Ἰωάννου Βουλπιώτου, Προέδρου τῶν ἐν Λαρίσσῃ Συνέδρων ὄντος, σχέσεών του καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδράσεώς του, ἐξησφάλισε τὴν μὴ ἀναβολὴν τῆς δίκης του καὶ τὴν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν ἀθώσίν του καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπέστειλε πρὸς τὸν εἰρημένον Πρόεδρον τῶν συνέδρων τρεῖς ὀκάδας σιγαρέτων καὶ δύο δοχεῖα (τενεκέδες) βουτύρου καὶ ζητήσας ἔλαβε παρὰ τοῦ εἰρημένου Δημ. Περιβολαροπούλου τὴν ἀξίαν αὐτῶν δραχ. 250, ἃς ὠφελήθη ἀσυγχωρήτως ὁ εἰρημένος κατηγορούμενος ἐπὶ βλάβῃ τοῦ Δ. Περιβολαροπούλου καὶ 3) τὴν 7 Ἰουνίου 1907 ἐν Λαρίσσῃ, σκοπῶν νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν κλπ. ἀπεφάσισε καὶ ἐπεχείρησε πρὸς τοῦτο ἐξωτερικὴν πρᾶξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἤτοι μετα βὰς εἰς τὰς διὰ χρέη φυλακάς, παρέστησεν εἰς αὐτὸν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα, ὡς ἀληθῆ, ἤτοι ὅτι ἕνεκα τῶν μετὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων Ἐφέτου Ἰω. Βουλπιώτου στενῶν σχέσεών του καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδράσεώς του, ἐξησφάλισε τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ, ὅπως μὴ ἀναβληθῇ ἡ δίκη του ἀλλὰ νὰ ἐκδικασθῇ καὶ βεβαία ἡ ἀθώωσίς του».

Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ σκεπτικοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδή, καθὰ δέχεται τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, ἐκτιμῆσαν τὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προκύψαντα περιστατικά, ὁ ἀναιρεσείων παρέστησε ψευδῶς εἰς τὸν παθόντα Δ. Περιβολαρόπουλον ὅτι συνδέεται διὰ στενῆς φιλίας καὶ σχέσεως πρὸς τὸν ἐν Λαρίσσῃ Ἐφέτην Ἰω. Βουλπιώτην καὶ ἀσκεῖ ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην ἐπίδρασιν ὥστε ἠδύνατο δι' αὐτοῦ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐπὶ διγαμίᾳ κατηγορίας, ἐντεῦθεν δὲ ἔπεισεν αὐτὸν καὶ ἐξέδοτο γραμμάτιον ἐκ δραχ. 5000 πληρωτέων εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ οὕτως ἔβλαψεν αὐτὸν καὶ ὠφελήθη ὁ ἀναιρεσείων. Κατὰ ταῦτα τὸ συμβούλιον δέχεται, ὅτι αἱ ψευδεῖς παραστάσεις δι' ὧν κατώρθωσεν ὁ ἀναιρεσείων νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπεδίωκε, δὲν συνίστανται μόνον εἰς τὴν ἀναγομένην εἰς μέλλουσαν περίπτωσιν ψευδῆ βεβαίωσιν, ὅτι ἠδύνατο διὰ τοῦ Ἐφέτου Ἰω. Βουλπιώτου ν' ἀπαλλάξῃ τὸν παθόντα τῆς ἐπὶ διγαμίᾳ ἐκκρεμοῦς κατηγορίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψευδῆ βεβαίωσιν, ὅτι συνεδέετο διὰ στενῆς φιλίας καὶ σχέσεως μετὰ τοῦ Ἐφέτου Ἰω. Βουλπιώτου καὶ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἤτις, ἀναφερομένη εἰς ἐνεστὼς καὶ ὑφιστάμενον ἔτι περιστατικόν, ἀποτελεῖ προδήλως παράστασιν ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 396 τοῦ Ποιν. Νόμου».

ΣΤΗΛΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀμίμητον εἶνε τὸ ἀμέσως κατωτέρω δημοσιευόμενον κλητήριον θέσπισμα τοῦ ἐν Τρικκάλοις τῆς Κορινθίας δημοσίου κατηγόρου, δι' οὗ παραπέμπονται εἰς τὸ πταισματοδικεῖον ἐπὶ ὑπεξαιρέσει, ἢ κλοπῇ, ἢ καταβροχθίσει ἑνὸς ἀλέκτορος ἀξίας, κατὰ τὸ θέσπισμα δραχμῶν δύο, εἷς εὐτυχὴς θνητὸς τοῦ τελείου αὐτοῦ Βασιλείου τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἔλυσεν ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα, ἰδίως δὲ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ μετεβλήθη εἰς ἀληθινὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, δὲν ἔχει πλέον ἄλλην ἀσχολίαν ἢ νὰ φρονηματίζῃ τοὺς ἀτενίζοντας μὲ πονηρὸν βλέμμα τὸν ἀλέκτορα τοῦ πλησίον των, ἀξίας ἔστω καὶ δύο δραχμῶν. Ἔτι δὲ πλέον εἶνε ἄξιον ἀθανασίας τὸ κλητήριον τοῦτο θέσπισμα, διότι κατήγορος καὶ ἀδικηθεὶς καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς καταδιωκτικῆς ἀρχῆς εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὁ δημόσιος κατήγορος, εἰς ὅν, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀνῆκεν ὁ ἀξίας δραχμῶν δύο ἀλέκτωρ. Ἡ περίπτωσις αὕτη διαφέρει μιᾶς ἄλλης, ἣν πρό τινος εἴχομεν δημοσιεύσει, κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι διὰ παρεμφερὲς ἀδίκημα κλοπῆς ἑνὸς ἀλέκτορος ἐν Καρδίτσῃ εἶχε καταστῇ φυγόποινος ὁ κατηγορούμενος, κκθ' οὗ, ὡς προσώπου τοῦ ὁποίου ἠγνοεῖτο ὁ τόπος τῆς διαμονῆς εἶχεν ἐκδοθῇ καὶ κλητήριον ἐπίκριμα, ὅπερ μάλιστα ἐκόσμησε καὶ τὰς στήλας τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁπωσδήποτε τὸ σημερινὸν κλητήριον θέσπισμα ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

Ἀριθ. 844/1908.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Ὁ παρὰ τῷ ἐν Τρικάλοις Πταισματοδικείῳ Δημόσιος Κατήγορος. Ἰδόντες τ' ἄρθρα 143 καὶ 145 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Κατηγοροῦμεν τὸν Νικόλαον Λέκκαν κάτοικον Ζούγρα τοῦ Δήμου Τρικάλων ὅτι κατὰ τὴν 13ην Ἰουλίου ἐ. ἔτους, εὑρὼν ἐν τῷ χωρίῳ Ζούγρα ἕνα ἀλέκτορα ἀξίας δραχ. (2) δύο τοῦ **Θεοδώρου Κάππου** τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη νὰ ἀποδώσῃ, δὲν ἀπέδωκε τοῦτον εἰσέτι, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 693 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ζητοῦμεν νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος. Καλοῦμεν δ' αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐνταῦθα Πταισματοδικείου τὴν 10 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 9 π.μ. διὰ νὰ δικασθῇ, ἄλλως θέλει δικασθῇ ἐρήμην.

Ἐν Ξυλοκάστρῳ τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1908.

ὁ Δημόσιος Κατήγορος

[Τ. Σ.] **Θεόδωρος Κάππος**

Ἐνωμοτάρχης.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν λαμβάνομεν παρὰ διαφόρων, ἀνωνύμους ἀτυχῶς ἐπιστολάς, ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, συνηθέστατα μὲν στενῶς προσωπικῶν, πολλάκις ὅμως καὶ γενικωτέρων, τοιούτων δηλαδὴ ὥστε νὰ ἐνδιαφέρωσι τοὺς περισσοτέρους. Τὰς ἐπιστολὰς ταύτας, τῆς τελευταίας πρὸ πάντων κατηγορίας, νομίζομεν οὐχὶ ἄσκοπον νὰ δημοσιεύωμεν ἑκάστοτε ἐν εἰδικῇ στήλῃ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, τὸ μὲν διότι πλειστάκις ὑποδεικνύονται δι' αὐτῶν ἄτοπα ἐν τῇ δικαστηριακῇ κινήσει λαμβάνοντα χώραν ἐν ἀγνοίᾳ κατὰ τὸ πλεῖστον τῶν προϊσταμένων, τὸ δὲ καὶ διότι παρέχεται εὐκαιρία εἰς πάντα νὰ ἀνακινήσῃ μικρὰ μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ζητήματα, τοιαῦτα ὅμως ἅτινα θίγουσιν οὐ σπανίως συμφέροντα γενικώτερα.

Ἐφέται—Νομικοὶ Σύμβουλοι.

Πρὸς τὴν φίλην «Δικαιοσύνην»,

Ἀπορῶ πῶς μέχρι τοῦδε δὲν ἐσχολιάσατε τὸ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρὸ πάντων φαινόμενον, καθ' ὅ, σχεδὸν παγίως, αἱ ἑκάστοτε κενούμεναι θέσεις τῶν Νομικῶν συμβούλων, πληροῦνται οὐχὶ ἁπλῶς δι' ἐφετῶν, ἀλλὰ τοιούτων οἵτινες ἐπί τινα ἔτη ὑπηρετοῦν ἐν Ἀθήναις καὶ δὴ ἐν τῷ τμήματι τοῦ Δημοσίου τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Τὸ πρᾶγμα ἔχει βεβαίως μίαν πρόχειρον καὶ εὐλογοφανῆ δικαιολογίαν, ὅτι οἱ δικασταὶ οὗτοι, οἱ ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη ἀσχοληθέντες μὲ ὑποθέσεις ἀφορώσας ἀποκλειστικῶς τὸ Δημόσιον, κατέστησαν μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον κάτοχοι τῆς γνωστῆς σωρείας τῶν νεωτέρων νόμων καὶ ἑπομένως ἕτοιμοι ὅπως χρισθῶσιν εἰς νομικοὺς συμβούλους. Ἔχει ὅμως καὶ τὴν ἄλλην του ὄψιν, τὴν ἐκτάκτως δυσάρεστον καὶ ἐπιβλαβεστάτην διὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀτυχῶν διαδίκων τῶν ἀντιδικούντων μὲ τὸ Δημόσιον. Ἀκριβῶς δὲ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἀπορῶ πῶς δὲν ὑπέπεσε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀντίληψιν ὑμῶν τὸ ἄτοπον τοῦτο, διότι εἶνε πλέον ἢ κοινῶς γνωστόν, ὅτι κατὰ κανόνα σχεδὸν τὸ τμῆμα τοῦτο τῶν ὑποθέσεων τοῦ Δημοσίου τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τὸ κατ' ἔθος πλέον ἀποτελούμενον ὑπὸ ἐφετῶν ὑποψηφίων κατὰ τὸ πλεῖστον Νομικῶν συμβούλων, ἔχει μεταβληθῇ εἰς *συνήγορον* κατὰ κυριολεξίαν τοῦ Δημοσίου καὶ ἀληθῆ διεξάγει ἀγῶνα, δὲν λέγω πρὸς καταπάτησιν τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, πάντως ὅμως πρὸς περίθαλψιν τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου, πρὸς ὅ, διὰ λόγους εὐνοήτους, ὑπάρχει ἐκ μέρους αὐτῶν ἀνάγκη προσηλώσεως. Τοιαύτη κατὰ σύστημα δικαστικὴ προκατάληψις, εἴσθε νομίζω εἰς θέσιν νὰ κρίνητε εἰς πόσα δύναται νὰ ἀγάγῃ καὶ εἰς πόσα ἀτυχῶς ἤγαγε μέχρι τοῦδε ἄτοπα.

Ὑμέτερος, **Μεμψίμοιρος**

Φίλε Κύριε συνάδελφε,

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἐν γένει καταστάσεως καὶ τῆς ἰδέας, ἣν ἔχουσιν οἱ πολῖται περὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

Ὁ ἐν Ναυπάκτῳ ἔμπορος Νικ. Σισμάνης, ἀνεψιὸς τοῦ ὁμωνύμου βουλευτοῦ, ἐκηρύχθη δι' ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐν Ναυπάκτῳ Εἰρηνοδίκης ἠθέλησε νὰ σφραγίσῃ τὸ κατάστημά του συμφώνως τῷ νόμῳ καὶ τῇ ἣν εἶχε διαταγῇ, ὁ πτωχεύσας ἐνήργησε καὶ ἐπέτυχε τὴν μετάθεσιν τοῦ ἐκτελέσαντος τὸ καθῆκον του Εἰρηνοδίκου. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως τοῦτο· ὁ πτωχεύσας ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις δανειστάς του καυχώμενος διὰ τὸ κατόρθωμα.

Τὴν ἐπιστολὴν ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κου Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ὅστις, ἐὰν εὐκαιρήσῃ νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ πράγματος, ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν σύμπτωσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας μὲ τὰ πείσματα τοῦ πτωχεύσαντος, ὅστις πτωχεύσας πάλιν κατὰ σύμπτωσιν εἶνε ἀνεψιὸς βουλευτοῦ, κτλ., κτλ.

Ὑμέτερος

Γ. Κ. Πετρόπουλος

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Κύριε Συντάκτα,

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀνορθώσω μίαν ἀνακρίβειαν παρεισφρύσασαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης». Ἐγράφη ἐν αὐτῷ ὅτι ἐκ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος μεταθέσεως τοῦ πρωτοδίκου κ. Καφοπούλου, ἥτις ἀνεκλήθη, ἠπειλήθη ἡ ματαίωσις τῆς συζητήσεως διακοσίων τόσων ὑποθέσεων εἰς ἃς ὁ ἐν λόγῳ πρωτοδίκης εἶχε λάβει μέρος καὶ ὅτι ἡ ματαίωσις αὕτη ἀπεσοβήθη χάρις εἰς τὴν ἔγκαιρον ἀνάκλησιν τῆς μεταθέσεως. Οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ αἱ ὑποθέσεις ἐκεῖναι παρεπέμφθησαν εἰς ἀνασυζήτησιν, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ συζήτησις τούτων ἐματαιώθη, καὶ ὁ πρωτοδίκης κ. Καφόπουλος, διατρέξας διὰ δύο μόνον ἡμέρας τὸ στάδιον τῆς μεταθέσεως, ἐτοποθετήθη καὶ αὖθις ἐν Ἀθήναις.

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας, ἂν μὴ καὶ τῆς ἱστορίας.

Φιλαλήθης

Ἐπιβλαβὴς ἀταξία.

Κύριε Συντάκτα,

Λαβὼν ἀφορμὴν ἔκ τινος ἐπιδόσεως γενομένης, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 145 ἐδ. 6 Πολιτ. Δικον., πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ πελάτην μου, διαμένοντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, μετέβην εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Εἰσαγγελίας ἵνα πληροφορηθῶ περί τε τοῦ εἴδους τοῦ κοινοποιηθέντος δικογράφου καὶ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ· ἀτυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ λάβω τὰς αἰτουμένας πληροφορίας, καθόσον τὰ παρὰ τῇ Εἰσαγγελίᾳ τηρούμενα βιβλία, ἐξ ὧν καὶ μόνον δύναται νὰ λάβῃ τις πληροφορίας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ δύναται νὰ ἐκδώσῃ, ἐὰν τῇ ζητηθῶσι, πιστοποιητικά, δὲν εἶνε ὅσον ἔπρεπεν ἀκριβῆ, διότι ἐν αὐτοῖς σημειοῦται οὐχὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τοὺς διαδίκους, ἀλλ' ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ ἀποστέλλει πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργεῖον δι' ἐγγράφου, τὰ κοινοποιηθέντα αὐτῇ δικόγραφα, πρὸς τούτοις δέ, προκειμένου περὶ ἀποφάσεων, δὲν σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ἀλλ' ἁπλῶς μόνον τὸ εἶδος τοῦ δικογράφου (ἤτοι: ἀπόφασις)· ἡ τοιαύτη ἀταξία, οὕτως εἰπεῖν, τῶν βιβλίων δύναται πολλάκις νὰ ἐπιφέρῃ ζημίας εἰς τοὺς διαδίκους, καθότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶνε πιθανόν, ὡς συνέβη εἰς τὸν πελάτην μου, νὰ ἔχῃ πολλὰς δίκας μετὰ τῶν αὐτῶν ἀντιδίκων του καὶ νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα μία τῶν ἐκδοθησομένων ἀποφάσεων, ὁ δὲ διάδικος (ἢ ὁ πληρεξούσιός του) νὰ μὴ δύνηται νὰ λάβῃ ἐγκαίρως γνῶσιν περὶ τοῦ ποία ἀπόφασις τῷ ἐκοινοποιήθη, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μὴ

γνωρίζῃ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐκοινοποιήθη αὕτη καὶ συνεπῶς νὰ μὴ δύνηται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν αὐτῆς, δίδων ἐγκαίρως ὅρκον ἢ ἀρχόμενος τῆς διεξαγωγῆς μαρτυρικῶν ἀποδείξεων κλπ. — Ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας λαβὼν ἀφορμὴν, μετέβην καὶ παρὰ τῇ Εἰσαγγελίᾳ τῶν Ἐφετῶν, ἧς τὰ βιβλία περιέχουσι πᾶσαν ἀκρίβειαν σχετικῶς πρὸς τὰ κοινοποιούμενα τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ τῶν Ἐφετῶν δικόγραφα.

Τὴν παροῦσαν ἀπευθύνω πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης», ὅπως καταχωρίσῃ, εἰ δυνατόν, εἰς τὰς στήλας της, διότι ἴσως ἡ ἁρμοδία ἀρχὴ προβῇ εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀτόπου τούτου ἐν τῷ μέλλοντι.

Δ. Ἀθ.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἂς παραβληθοῦν οἱ ἀριθμοὶ τοὺς ὁποίους, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἰταλικὸν θεσμὸν τῶν *συμβιβαστῶν* ἐν ταῖς μικροῦ ἀντικειμένου διαφοραῖς (Conciliatori), παραθέτομεν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ, πρὸς τὴν ἐν ἑτέρᾳ ἐπίσης στήλῃ παρατιθεμένην εἰκόνα ἑνὸς Ἕλληνος δημοσίου κατηγόρου, ἐκπέμποντος κλητήριον θέσπισμα καὶ καλοῦντος ἕνα ὑποτελῆ του ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅπως δώσῃ λόγον περὶ τῆς τύχης ἑνὸς ἀλέκτορος ἀξίας δραχμῶν δύο. Ὅσην δήποτε κωμικὴν χροιὰν καὶ ἂν ἔχῃ ἡ εἰκών, εἶνε κατὰ βάθος εἰς ἄκρον τραγική, πρὸς πλήρη δὲ κατανόησιν ταύτης δὲν ἔχει τις ἢ νὰ φαντασθῇ τὸν ἀγρότην Ἕλληνα γαστρίμαργον, καταφεύγοντα εἰς δικηγόρον καὶ ἀποδεχόμενον πιθανὸν τὴν συμβουλὴν νὰ δικασθῇ ἐρήμην καὶ μετὰ τοῦτο προσβάλλοντα δι' ἀνακοπῆς τὴν ἐρήμην καταδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ κατόπιν ριπτόμενον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βουλευτοῦ ἢ τοῦ κομματάρχου πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν τῆς κατ' ἀντιμωλίαν καταδίκης καὶ ἐπὶ τέλους ἐμπίπτοντα εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ δημοσίου εἰσπράκτορος διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἐρήμην καὶ κατ' ἀντιμωλίαν δίκης καὶ τὸ ποσὸν τοῦ προστίμου, ἅτινα πάντα θὰ ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν πεντήκοντα δραχμῶν κατ' ἐλάχιστον ὅρον, πλὴν τῶν ἡμεραργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ζημιῶν καὶ τῶν ἐξευτελισμῶν, οὓς ἀναμφιβόλως θὰ ὑποστῇ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ποθήσας τὸν ἀλέκτορα τοῦ πλησίον του. Αὐτὰ δὲ πάντα δι' ἀδίκημα, ἔστω, περιουσιακὸν δραχμῶν δύο!! καὶ διὰ νὰ καυχώμεθα ὅτι ἔχομεν λειτουργοῦσαν λαϊκὴν ποινικὴν δικαιοσύνην μὲ λοφία καὶ πολιτικὴν λαϊκὴν δικαιοσύνην μέ.... καθ' ἣν στιγμὴν κράτη ὡς ἡ Ἰταλία, τὰς μὲν τοιούτου εἴδους πταισματικὰς παραβάσεις ἐξομαλύνουν ἀπ' εὐθείας διὰ τῶν ἀστυφυλάκων, τὰς δὲ μικροῦ ἀντικειμένου περιουσιακὰς διαφορὰς διὰ συμβιβαστῶν.

Κατοπτρισθῶμεν

Δικαία δυσφορία

Ἀναγνωρίζομεν ὅτι διὰ τοῦτον ἢ τὸν ἄλλον, τὸν ἐπιδεκτικὸν ἢ μὴ δικαιολογίας λόγον, δὲν εἶνε εὐχερὲς εὐθὺς ἀμέσως νὰ καταστῶσιν ἐνήμερα τὰ πινάκια τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἰδίᾳ τὸ τῶν συνήθων καὶ ἐμπορικῶν. Τοῦτο ὅμως δὲν φρονοῦμεν ὅτι εἶνε λόγος νὰ ἀποκλεισθῇ, καὶ δὴ κατ' ἀρχήν, ἡ ὁδὸς τῆς διὰ προτιμήσεως συζητήσεως ἐκείνων τῶν ὑποθέσεων, ἃς οἱ δικηγόροι, εἴτε ἐξ ἐπαγγελματικῶν ἀναγκῶν εἴτε καὶ πράγματι ἕνεκα τοῦ ἐπείγοντες, κρίνουσιν ὡς συζητητέας κατὰ προτίμησιν. Διὰ τούτων δὲν θέλομεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ μειώσωμεν τὸ κυριαρχικὸν δικαίωμα τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, νομίζομεν ὅμως ὅτι καθιστάμεθα διερμηνεῖς πραγματικῆς δυσφορίας τῶν δικηγόρων, ἐὰν ὑποδείξωμεν ὅτι πολλοὶ συντρέχουν λόγοι ὅπως ἀνοιχθῇ ἡ θύρα τῶν προτιμήσεων, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαστικοῦ ἔτους ἐκλείσθη σχεδὸν ἑρμητικῶς.

Τὸ ὑπὸ χρονολογίαν τῆς 3 Ἰουλίου 1835 δικόγραφον ἐφέσεως, τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα δημοσιεύομεν ἐν ἄλλῃ στήλῃ, παρέχει ἡμῖν εἰκόνα τινὰ τοῦ κρατοῦντος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δικανικοῦ ὕφους. Ἡ μεγαλοπρεπὴς φράσις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Δημοσθένης ὡμίλει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσαῖος καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ ῥήτορες προσεφώνουν τοὺς δικαστάς, ἀνεζητήθη ἐκ τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος, ὅπως ὑπηρετήσῃ τὴν δικανικὴν γλῶσσαν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Ὦ ἄνδρες δικασταί!

Ἀλλ' εἰς τῶν νέων ἠθῶν τὴν ἐπιρροὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντίσχῃ. Ταχέως καὶ ἐκ τῶν δικογραφιῶν ἐξηφανίσθη καὶ ἔπαυσεν ἀκουομένη. Ἐξέλιπον δὲ ταύτης καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα, ἀφ' ἧς ἀπέθανεν ὁ Δηλιγιάννης, ὁ προσφωνῶν τοὺς «ἄνδρας Ἀρκάδας» καὶ ὁ Στεφανίδης ὁ στέντωρ, ὁ μέχρις ἐσχάτων ὁμιλῶν πρὸς τοὺς «ἄνδρας δικαστάς».

Ἡ Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία καὶ πάλιν ἔστησαν ἀντιμέτωποι καὶ πάλιν πατερίτσαι ἠρθώθησαν ἀπειληκαὶ καὶ ἐπανωκαμήλαυκα ἡρωϊκῶς ἐκυμάτισαν, ὄχι πλέον διὰ τὴν κατάκτησιν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων, ἀλλὰ διὰ τὴν ὄρκισιν ἐκ νέου τῶν δύο συνοδικῶν, οἵτινες δὲν ἀντικατεστάθησαν. Εὐτυχῶς ἀπεσοβήθη ἡ ἀπειληθεῖσα νέα σύρραξις καὶ ἡ εἰρήνη ἀποκατεστάθη καὶ οἱ δύο συνοδικοὶ δὲν ὡρκίσθησαν.

Ὁ πόλεμος ἀπεσοβήθη.

Οἱ συγκλητικοὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κατώρθωσαν νὰ διαφωνήσουν ἐπὶ στοιχειώδους θέματος, ἂν ὁ κηρυχθεὶς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως βουλευτὴς ἐκπίπτῃ αὐτοδικαίως τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος ἢ ἀπαιτεῖται ἀπόφασις περὶ τούτου τῆς Βουλῆς. Καὶ τῇ εὐμενεῖ συμπάξει διαφόρων «ἐπειδή», τῶν μικροβίων τούτων τοῦ ὀρθοῦ λόγου, διεστάλη μέχρι διαρρήξεως τὸ ἄρθρον 73 τοῦ Συντάγματος διὰ νὰ ἐκταθῇ ἡ δικαιοδοσία τῆς Βουλῆς, ἥτις κατ' αὐτὸ «ἐξετάζει τὰ πληρεξούσια τῶν βουλευτῶν» τοὐτέστιν ἐλέγχει τὸ κῦρος τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν, καὶ εἰς διάγωσιν περὶ τῶν ἐπερχομένων λόγων ἐκπτώσεως μετὰ τὴν ἐξέλεγξιν. Ἀλλ' εἶνε γνωστότατον, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Σύνταγμα δὲν περιέχει εἰδικὴν περὶ τούτου διάταξιν, οἵαν ἀντιθέτως περιέχουν ἄλλα Συντάγματα καὶ συνεπῶς οὐδὲν ζήτημα γεννᾶται περὶ τῆς αὐτοδικαίως ἐπερχομένης ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ ἀνικανότης.

Πολὺς θόρυβος διὰ τὸ τίποτε

Ἄλλη βατραχομυομαχία, κρατερὰ καὶ αὕτη, συνήφθη περὶ τοῦ ἂν ἡ ἀπόφασις περὶ πτωχεύσεως, περιέχουσα ῥήτραν περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως, ἐπάγεται ἄμεσον τὴν ἔκπτωσιν ἢ ὡς πρὸς ταύτην ἡ ἔφεσις ἀναστέλλῃ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεως.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἄμεσος ἔκπτωσις καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης νέα ἐκλογὴ ἀποβαίνει ἀνεπανόρθωτος καὶ μετὰ ἐπιτυχῆ ἐνάσκησιν τῆς ἐφέσεως, εἶνε προφανὲς ὅτι θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐξ ἀναλόγου ἡ περὶ καταστροφῆς ἐγγράφων ὡς πλαστῶν θεωρουμένων διάταξις τῆς πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἐξαιρετικῶς ἡ ἀναίρεσις ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ὅπως ἐξ ἀναλόγου ἐφαρμόζεται ἡ ἀνασταλτικότης καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων τελεσιδίκων περὶ διαζεύξεως, καθ' ὧν ἐνησκήθη τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως.

Αἱ ἁπλαῖ αὗται σκέψεις θὰ ἤρκουν νὰ προλάβουν τὰς ἔριδας τῶν σοφῶν συγκλητικῶν καὶ τὰς θεωρίας τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ ὁποῖος οὐχ ἧττον συμπερασματικῶς κατέληξεν εἰς τὴν ὀρθοτέραν λύσιν, ἴσως διότι... δὲν εἶνε Νομικὸς Σύμβουλος.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Ὀλίγοι ἴσως γνωρίζουν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1892 λειτουργεῖ ἐκτάκτως εὐδοκίμως ἐν Ἰταλίᾳ θεσμὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθη τῆς δικαιοδοσίας τῶν Εἰρηνοδικῶν ἀριθμὸς ὑποθέσεων ὄχι μικρός. Ὁ θεσμὸς οὗτος, περὶ τοῦ ὁποίου ἱκανὰ ἔγραψεν ἐν τῇ Θέμιδι πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ὁ ἤδη ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκης κ. Γ. Γιαννόπουλος, εἶνε ὁ τῶν *συμβιβαστῶν* ἐν ταῖς μικροῦ ἀντικειμένου διαχοραῖς (Conciliatori). Ἐν τῇ περιφερείᾳ δηλαδὴ ἑκάστου Εἰρηνοδικείου διορίζονται εἷς ἢ πλείονες τοιοῦτοι συμβιβασταί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δικηγόροι, ἄμισθοι, οἵτινες ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων λύουσι διαφορὰς μέχρις ἀξίας ἑκατὸν φράγκων, ἀνεκκλήτως δὲ μέχρις ἀξίας πεντήκοντα φράγκων. Ποίας ἐπιτυχίας ἔσχεν ὁ θεσμὸς οὗτος κατανοεῖ τις ἐκ τῆς τελευταίας στατιστικῆς, καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1898 μέχρι τοῦ 1907 αἱ κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν συμβιβαστῶν τούτων ἐκδοθεῖσαι κατὰ μέσον ὅρον ἀποφάσεις ἀνέρχονται εἰς 794.761 ἀπέναντι 200.754 αἵτινες κατὰ τὰ αὐτὰ ἔτη ἐξεδόθησαν ὑφ' ἁπάντων τῶν Εἰρηνοδικείων τῆς Ἰταλίας. Ἐν μόνῃ τῇ πόλει τοῦ Μιλάνου ἔχει ἀνατεθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦτο τοῦ συμβιβαστοῦ εἰς τεσσαράκοντα δικηγόρους οἵτινες ἐκδίδουσι κατ' ἔτος 30,000 ἀποφάσεις, ἐξ ὧν τὰς 14732 ὁριστικάς. Ἂν ὑποτεθῇ ὅτι παρέμειναν καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμονες ἢ πολιτευταὶ μεριμνῶντες εὐρύτερον περὶ τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ τούτου θεσμοῦ τῶν συμβιβαστῶν δύνανται νὰ ἀρυσθῶσι διδάγματα ἀνεκτίμητα. Ὁ θεσμὸς τῶν παρ' ἡμῖν παρέδρων παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις, συστηματικώτερον διαρρυθμιζόμενος, δύναται ἐν πολλοῖς μὲν ν' ἀντικαταστήσῃ τοὺς Εἰρηνοδίκας, πάντοτε δὲ νὰ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτῶν ὁριστικῶς καὶ νὰ λύῃ διὰ διαδικασίας ἁπλῆς ὑποθέσεις τόσον μικροῦ ἀντικειμένου οἷαι αἱ μέχρις ἑκατὸν ἢ καὶ πεντήκοντα ἔστω δραχμῶν.

-✠-

Μία διάκρισις τῶν δικηγόρων εἰς δύο τάξεις, τὴν ὁποίαν ἐδήλωσεν ὅτι μελετᾷ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης τῆς Αὐστρίας, εὗρε ζωηρὰν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους ὅλων τῶν Αὐστριακῶν καὶ Γερμανικῶν δικηγορικῶν συλλόγων. Πᾶς ἐν Αὐστρίᾳ δικηγόρος, διανύσας εὐδοκίμως καὶ ἀμέμπτως εἴκοσι πέντε ἔτη δικηγορίας, ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως τὸν τίτλον τοῦ συμβούλου τῆς Δικαιοσύνης. Τοιούτου ὅμως εἴδους διακρίσεις, αἵτινες, κατὰ τοὺς ἀντιφρονοῦντας, ἀντίκεινται εἰς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τούτου τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος ὡς ἐπαγγέλματος ἐλευθερίου καὶ τελείως ἀνεξαρτήτου, δὲν εἶνε σκόπιμον νὰ εἰσαχθῶσι καὶ τοιουτοτρόπως αἱ σκέψεις τοῦ Αὐστριακοῦ Ὑπουργοῦ δὲν θὰ πραγματοποιηθῶσι.

-✠-

Μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπετελέσθη ὁλόκληρον κεφάλαιον ἰδιαιτέρας νομολογίας τῶν δικαστηρίων τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἀφορᾷ τὴν εὐθύνην τῶν ἐξ αὐτοκινήτων δυστυχημάτων. Ἐπ' ἐσχάτων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ προστήσαντος, ἐλύθη τὸ ζήτημα, ὅτι δὲν εὐθύνεται ὁ κύριος τοῦ αὐτοκινήτου, ὅταν ἐπῆλθεν ἐκ τούτου δυστύχημα καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σωφὲρ ὡδήγει τοῦτο ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κυρίου δι' ἰδίας ἐργασίας ἢ πρὸς ἰδίαν τέρψιν. Ἡ περίπτωσις ἀνεφάνη καθότι εἷς Γάλλος Σωφὲρ, διαταχθεὶς νὰ ἀναμείνῃ μετὰ τοῦ αὐτοκινήτου τὸν κύριόν του εἴς τι μέρος, ἔκρινε καλὸν οὐ μόνον νὰ μεθυσθῇ ἀλλὰ καὶ μὲ ταχύτητα τὶς οἶδε πόσων χιλιομέτρων νὰ διασχίσῃ μίαν ὁδὸν τῆς πόλεως, ὁπότε συνεκρούσθη πρὸς ἵππον φορτηγοῦ ἁμάξης ὃν διεμέλισε. Τῆς ἐκ τούτου εὐθύνης ἀπηλλάγη ὁ κύριος τοῦ αὐτοκινήτου, κατεδικάσθη δὲ ὁ σωφὲρ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξηκριβώθη, ὅτι οὔτε ἡ γνωστὴ εὐθύνη τῆς διατάξεως τοῦ Ρωμ. δικαίου περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου ἧτο δυνατὸν νὰ καταλογισθῇ εἰς τὸν κύριον τοῦ αὐτοκινήτου.

-✠-

Ζηλώτριαι τῶν σωφραζὲτ τῆς Ἀγγλίας, πολλαὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τοῦ δουκάτου τῆς Βάδης ἀνήκουσαι εἰς διαφόρους συλλόγους κυριῶν, ὑπέβαλον ἀναφορὰν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης δι' ἧς, ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιχειρημάτων, ἀκαταμαχήτων, ὡς λέγουν, ὑποδεικνύουν τὴν ἀνάγκην τῆς καταργήσεως τῆς διατάξεως τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καθ' ἣν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου δύναται νὰ μετέλθῃ *ἐκεῖνος ὅστις* κ.λ.π. Αὐτὸ τὸ *ἐκεῖνος ὅστις* ἀποτελεῖ κατὰ τὰς ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Βάδης ἐκκλησιαζούσας καὶ ἀναφερομένας κυρίας τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀποβαίνει ἀπρόσιτος καὶ εἰς αὐτὰς ἡ δικηγορικὴ τήβεννος. Ὑποσχόμεθα νὰ τηρήσωμεν ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν ἐνδεχομένων συλλαλητηρίων τῶν εἰς τὸ μέλλον θηλέων συναδέλφων των.

ΤΕΛΕΙΑ

Ὁ ἐπίλογος τῆς ὀρθότητος τῆς 3329 (1908) ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Γεωργοπούλου, ὡς Προέδρου, δεινῶς ἐπικριθείσης ὑπὸ τοῦ «Ῥιζοσπάστου».

Λίαν ἀτόπως, φρονοῦμεν, ὅτι ἠγέρθη θόρυβος, σκοπὸν ἔχων τὴν ἐπίκρισιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ὑπό τινος «Ῥιζοσπαστικοῦ» υἱοθετηθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος κ. Γ. Φιλαρέτου ἀμβλυωπήσαντος πρὸ τῆς ἀσαλεύτου ὀρθότητος ταύτης. Ὁ ἔλεγχος τῆς προκειμένης ἀποφάσεως ἀποτελεῖ νομικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης κρίσις ἔδει νὰ ἦτο ἀκριβοδικαία, ὅταν ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ νομικὰ ἐκφέρεται. Τὸ ζήτημα τοῦτο πρόκειται: Ἠγέρθη ἀγωγὴ ἐξώσεως, ἥτις ἐγένετο δεκτὴ δι' ἀποφάσεως, δι' ἧς διετάχθη ἡ ἔξωσις, μετὰ ταχθεῖσαν προθεσμίαν πρὸ τῆς ἐξόδου τῆς ὁποίας αὕτη ἐξηφανίσθη δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ἐρήμην τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἔξωσις, συνεπείᾳ ἐφέσεως τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἀπορριψάσης τὴν ἀγωγήν. Κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐξ ὑπολογισμοῦ γεννηθείσης, ἠσκήθη ἀνακοπὴ ὑπὸ τοῦ ἐρήμην δικασθέντος μὲ τὴν καταφανῆ ἐνδιάθετον σκέψιν τούτου, ἵνα, παραλύων δῆθεν τὴν ἀνακοπτομένην ἀπόφασιν διὰ τῆς ἀνακοπῆς, ἐκτελέσῃ τὴν μηδενισθεῖσαν διὰ ταύτης πρωτόδικον, ἅμα τῇ ἐξόδῳ τῆς προθεσμίας πρὸς ἔξωσιν, προ τῆς ὁποίας ἠδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ ἐπιζητήσῃ ἀντ' αὐτοῦ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως τὴν κατ' ἀντιμωλίαν κρίσιν περὶ τοῦ βασίμου καὶ ὑποστατοῦ τῆς ἀγωγῆς του. Μετὰ τὴν τοιαύτην ἀνακοπήν, ἐπιδιωκομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐξαφανισθείσης περὶ ἐξώσεως κατ' ἀκολουθίαν καὶ πρὸς πραγμάτωσιν τῆς σκέψεως ταύτης, ὑπεβλήθησαν αἴτησις καὶ ἀντιρρήσεις ὑπὸ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου περὶ μὴ ἐκτελέσεως τῆς πρώτης, ἰσχυριζομένου δι' αὐτῶν ἀπαράδεκτον τῆς ἀνακοπῆς ὅπερ ἠρνεῖτο ὁ ἀντίδικός του. Ἠμφισβητήθη τοὐτέστι παρεμπιπτόντως ἐνώπιον τοῦ προεδρεύοντος κ. Γεωργοπούλου τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακοπῆς, ἐξ οὗ θὰ ἐκρίνετο ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ ἀναστολὴ τῆς ἀνακοπείσης ἀποφάσεως. Ὁ προεδρεύων, καλούμενος διὰ τῆς αἰτήσεως νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα ἐπικειμένης ἐκτελέσεως, καθ' ἧς καὶ ἀντιρρήσεις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀνακοπὴ εἶνε ἀπαράδεκτος καὶ ἡ ἀνακοπτομένη ἑπομένως ἀπόφασις τελεσίδικος, μὴ δικαιούμενος νὰ κρίνῃ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 762 Πολ. Δικονομίας) ὀρθῶς ἀπεφάνθη μὴ ἐκτελεστὴν τὴν περὶ ἐξώσεως ἀπόφασιν διὰ τῆς ἐπικριθείσης ἀποφάσεώς του, ἀναντιρρήτως ὀρθῆς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. Ἀον διότι κατὰ τὸν νόμον ἄρθρ. 507 Πολ. Δικον. Οἰκονομ. ἐγχειρ. § 174 σημ. 19 ἐδ. 7 Ν. § 2.8 σημ. 5. Ranter σελ. 274. Carré ζ' 661, ἡ ἀνακοπὴ, καὶ

προσηκόντως καθ' ὑπόθεσιν ἀσκηθεῖσα, καθ' ἑαυτὴν εἶνε ἁπλοῦν μέσον ἀντιστάσεως, ἐναντιώσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἀναχαιτίζον τὴν ἐκτέλεσιν διατηρουμένης ἀκεραίας τῆς ἰσχύος αὐτῆς. Βον διότι ἐγεννήθη ἐνώπιον τοῦ Προέδρου παρεμπίπτον ζήτημα περὶ τοῦ ἂν ἐπῆλθε τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακοπῆς μετὰ τὴν προβληθεῖσαν ἔνστασιν ἀπαραδέκτου ταύτης. Κατὰ τὸν νόμον δὲ μόνον ἡ προσηκόντως γενομένη ἀνακοπὴ ἐπιφέρει ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως. Πολ. Δικον. ἄρθρ 507. Οἰκον. § 228 σημ. 4 Dallor ἀρ. 333 Carré ζ' 674 καὶ οὐχὶ μηδένισιν ταύτης. Ἡ ἔνστασις δὲ τοῦ ἀπαραδέκτου δὲν ἠδύνατο νὰ κριθῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν Δικαστηρίου. Ὁ Πρόεδρος ἑπομένως, ἔχων ὑπ' ὄψει ἐρήμην ἀπόφασιν ἀνακοπτομένην δι' ἀπαραδέκτου ἀνακοπῆς καὶ ἀκύρως ἐπιδοθείσης κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ αἰτοῦντος καὶ ὅτι τὸ προτεινόμενον ἀμφισβητούμενον καὶ τεκμαιρόμενον ἀπαράδεκτον κρινόμενον βάσιμον ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου θὰ καθίστα τὴν ἀνακοπὴν ὡς μηδέποτε γενομένην, ὤφειλε ν' ἀναβάλῃ πορσωρινῶς καὶ νομίμως ἀνέβαλε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Πρωτοδίκου ἀποφάσεως μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου λύσεως τοῦ παρεμπίπτοντος ζητήματος περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς, ὅπερ προεῖχε καὶ ἐκ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκρίνετο ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀνασταλτικοῦ τῆς ἀνακοπῆς ἀποτελέσματος κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τῶν νόμων. Ἦτο δὲ ἐπιβεβλημένη ἡ ἐκδοχὴ αὕτη, διότι ἡ ἔνστασις τοῦ ἀπαραδέκτου ἀμφισβητουμένη ἀπετέλει πρόκριμα διὰ τὸ ἀνασταλτικὸν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὸν νόμον. Διότι ἂν ἐκρίνετο ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου ἡ ἔνστασις τοῦ ἀπαραδέκτου βάσιμος καὶ δὲν εἶχεν ἐμποδισθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ ἐξετελεῖτο αὕτη δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν πλέον νὰ ἐπέλθῃ ἐπανόρθωσις τῶν πραγμάτων μετὰ τὴν κύρωσιν τῆς ἀμφισβητήσεως τοῦ ἀνασταλτικοῦ τῆς ἀνακοπῆς ἀποτελέσματος ἐξ ὑπαρχῆς καὶ μετὰ τὴν ἀναδρομὴν τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀσκήσεως ταύτης. Ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ἥτις εἶχεν ἐξαφανίσει τὴν ἐκκληθεῖσαν καὶ εἶχεν ἀπορρίψει τὴν ἀγωγὴν περὶ ἐξώσεως, ἐνῷ θὰ διετήρει ἀκεραίαν τὴν δύναμίν της, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἀσκηθῇ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ θὰ ἔμενεν ἄνευ ἀποτελέσματος ἐνῷ θὰ εἶχεν ἐκτελεσθῇ ἡ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς ἐξηφανισμένη πρωτόδικος καὶ ἡ ἔξωσις θὰ εἶχε συντελεσθῇ ἄνευ τίτλου, ἄνευ ἀγωγῆς. Ὁ δὲ διὰ τῆς περὶ ἐξώσεως ἀγωγῆς καταδιωκόμενος καίτοι θὰ εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τελεσίδικον τοῦ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασιν ἀπορρίπτουσαν τὴν περὶ ἐξώσεως ἀγωγήν, θ' ἀπέμενε μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν πελμάτων τοῦ καταδιώκοντος ἀντιδίκου του ἐπὶ τῆς ράχεώς του. Οὕτω δὲ θὰ ἐδημιουργεῖτο ἓν δικονομικὸν ἔκτροπον διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ὁποίου τιμὴ καὶ ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τὸν διακεκριμένον δικαστὴν κ. Α. Γεωργόπουλον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ 8βρίου 1908.

Β. Α. Βαχλιώτης
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Η ΕΙΣΠΡΑΞΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΚΑΙ ΤΕΛΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα τῆς «Δικαιοσύνης!»

Μεταξὺ τῶν ζωτικωτάτων ζητημάτων τοῦ δικηγορικοῦ κόσμου προέχουσαν καταλαμβάνει θέσιν τὸ τοῦ διακανονισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ νόμου διατιμήσεως τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐμμίσθου ἐντολῆς.

Καὶ ἡ μὲν ἐπὶ ἀνθρωπινωτέρων καὶ πρὸς τὴν δικηγορικὴν ἀξιοπρέπειαν μᾶλλον ἐμπρεπουσῶν βάσεων ἀναθεώρησις τοῦ οἰκείου παμπαλαίου Β. Διατάγματος, ἐπέχοντος παρ' ἡμῖν ἰσχὺν νόμου, φαίνεται οἴκοθεν ἐνδεδειγμένη καὶ προωρισμένη νὰ συντελεσθῇ τῇ μεσολαβήσει καὶ συμπράξει τῶν δικηγορικῶν συλλόγων, ἀποτελοῦσα ἀναγκαίως τὸ πρώτιστον μέλημα αὐτῶν—ὀψέποτε θᾶσσον ἢ βράδιον ἤθελεν ἐπιψηφισθῇ ὁ περὶ τῆς συστάσεώς των νόμος. — Ἡ νομοθετικὴ ὅμως ἀντίληψις ἐπείγει ἤδη ὡς πρὸς τὸν διακανονισμὸν τοὐλάχιστον τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως καὶ τῆς καταβολῆς τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων κατὰ τὴν ὑφεστῶσαν διατίμησιν.— Τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο, ὅπερ καὶ ἄλλοτε πόρρωθεν ἀνεκίνησεν ἡ «Δικαιοσύνη» προαγόμεθα ἤδη ἐν τοῖς ἑπομένοις νὰ ἐπισκοπήσωμεν διὰ βραχέων.

Ι. Ἡ ἐν ἰσχύϊ Ἑλληνικὴ νομοθεσία ἔχεται ἀπρὶζ δυσμενοῦς μᾶλλον στάσεως πρὸς τὴν ταχεῖαν ἐπιδίωξιν τῶν, καθ' ἃ ἐπεκράτησε «ὁμοῦ μετὰ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν τελῶν» συνεπιδικαζομένων δικηγορικῶν δικαιωμάτων. Προβλέπει πλείστας σχετικὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ἰδίᾳ ἄρθρ. 187 Πολ. Δικονομίας.

Ὡς πρὸς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα (νοοῦν»*ται τὰ ἐπιδικασθέντα ἤδη*) *εἰς καμ»μίαν περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ δια»ταχθῇ προσωρινὴ ἐκτέλεσις οὐδὲ δι' »ἐγγυήσεως*»· ἄρα μήτε κἂν εἶχε διαταχθῇ προσωρινὴ ἐκτέλεσις περὶ τῆς ἀπαιτήσεως ἐφ' ᾗ ἐξεδόθη ἢ σχετικὴ ἀπόφασις !! ; ; ἐν ᾧ πολλαχῶς εὔλογον θὰ ἦτο διά τε τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ δικηγορικὰ δικαιώματα νὰ καθορισθῇ προνομιακή τις εἴσπραξις. Πρβλ. ἐπίσης ἄρθρ. 212 Πολ. Δικονομίας ἀποκλεῖον κατ' ἀρχὴν οὐ μόνον τὴν «*ἀλληλέγγυον »ὑποχρέωσιν πλειόνων ἡττωμένων δια»δίκων πρὸς καταβολὴν τῶν δικαστικῶν »ἐξόδων, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν ὑποχρέωσιν »κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀντικειμένων τῆς »διαφορᾶς*», ἐν ᾧ κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ Δικαίου διατάξεις, συνεπέστερον ἤθελεν εἶσθαι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ὡς ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ Νόμου παρακολούθημα τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως τῶν ἡττωμένων διαδίκων, νὰ ἐπιδικάζωνται καὶ εἰσπράττωνται καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ κυρία ἀπαίτησις. Ἰδίᾳ δέ, ἂν ἀλληλεγγύως συνοφειλέται ἀπαιτήσεώς τινος ἡττηθῶσιν ἐν τῇ δίκῃ, νὰ διατάσσηται ἡ κατὰ τούτων ἀλληλεγγύως εἴσπραξις καὶ τῶν *δικαστικῶν ἐξόδων*, ἐν οἷς ἐπεκράτησε νὰ περιλαμβάνηται καὶ ἡ δικηγορικὴ ἀντιμισθία, ἅτε *τούτων* ἀποτελούντων ἐκ τοῦ Νόμου παρακολούθημα τῆς κυρίας ὀφειλῆς, εἰς τὴν ἀλληλέγγυον καταβολὴν τῆς ὁποίας ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις.

ΙΙ. Εἰδικῶς ἐπὶ τῆς διαδικασίας τῆς κατασχέσεως καταφαίνεται, ὅτι ἐν Ἑλλάδι οὐδεμία διαδικασία ἀκοπωτέρα τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου δυνάμει ἐγγράφου ἀνὰ χεῖρας τοῦ κατάσχοναος διαδίκου. Οὕτω δὲ αὐτόχρημα ὑπὸ τὴν αἰγῖδα τοῦ Νόμου ἐνεργοῦνται οὐδὲν ἧττον ἢ ἐκπιέσεις καὶ ἐκβιάσεις, παραλειπομένης καὶ οἱασδήποτε πρὸς τὸν τρίτον, παρ' ᾧ ἡ *κατάσχεσις* κοινοποιήσεως κεκυρωμένου ἀντιγράφου τοῦ ἐγγράφου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου συντηρητικῶς ἐνεργεῖται *τοιαύτη*. Πρὸς τί δὲ οἱ τρίτοι, παρ' οἷς ἡ κατάσχεσις ἐξ ἰδίων των νὰ ὑφίστανται ὅλως ἀνιτίως τὴν δαπάνην τῆς ἐπιτακτικῶς ἐκ τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένης εἰς αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ ὀκταημέρου δηλώσεως ἐπὶ τῶν *κατασχέσεων* ὡς καὶ τῆς γνωστοποιήσεως τῶν μεταγενεστέρων *τοιούτων* εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν πρώτην κατάσχεσιν ;

Ἐπειγόντως ἀναγκαῖον τυγχάνει ἵνα νομοθετικῶς καθορισθῇ ὁ τρόπος τῆς προκαταβολῆς τῶν τῆς δηλώσεως ἐξόδων πρὸς τὸν παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, τρίτον ἐκ μέρους τοῦ κατάσχοντος συγχρόνως τῇ ἐνεργουμένῃ κατασχέσει· καὶ τοῦτο δὲ ἅτε κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ Δικαίου ἀρχὰς «*τοῦ κατάσχοντος ὄντος ἐπισπεύδοντος διαδίκου καὶ ὠφελουμένου ἐκ τῆς κατασχέσεως*». Οὕτω δὲ διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς προκαταβολῆς πενταδράχμου λ.χ. τέλους δηλώσεως, κατατιθεμένου διὰ γραμματίου παραλαβῆς παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος, συνεπιδιδομένου δὲ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς κατασχέσεως παρὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, θὰ δ.εκανονίζετό πως καὶ καθίστατο ἔλασσον φορτικὴ καὶ ἐπαχθὴς ἡ ὑποχρέωσις τῶν τρίτων πρὸς δήλωσιν ἐπὶ τῶν κατασχέσεων, ὧν ἄλλως ἡ ἐνέργεια θὰ ἔδει νομίμως νὰ ἐξαρτηθῇ ἀείποτε ἐκ τῆς προκληθείσης σχετικῆς ἀδείας τοῦ Προεδρείου τοῦ Πρωτοδικείου.

ΙΙΙ. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν δυσχερειῶν ὡς ἐκ τῆς πληθύος τῶν ἐπιβαλλομένων διατυπώσεων πρὸς ἀπόκτησιν τῶν πενητικῶν δικαιωμάτων ; Ἐν ᾧ ἡ *διαδικασία αὕτη* ἔδει νὰ ᾖ ἁπλῆ, ταχεῖα καὶ εὐπρόσιτος, τυγχάνει ἤδη πολυσύνθετος καὶ ἀπαιτεῖ διάρκειαν οὐχὶ βραχεῖαν καὶ δαπάνην οὐ σμικρὰν μέχρις οὗ ἐκδοθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 220 καὶ ἑπόμ. τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζόμενα πολυάριθμα καὶ πολυώνυμα πιστοποιητικά, *οὖσα* ὅλως ἀντίστροφος τῷ ὑπ' αὐτῆς προτιθεμένῳ κοινωνιστικῷ σκοπῷ· τούτου δ' ἕνεκεν, ἀποτολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι, ὁ θεσμὸς τῆς δικηγορικῆς ἀντιλήψεως τῶν πενήτων οὐδαμῶς ἐκπληροῖ ἐν Ἑλλάδι τὸν προορισμόν του, εὐεργετῶν ἐκείνους ὑπὲρ ὧν τέτακται.

ΙΥ. Ἀπαραίτητος παρίσταται ἀνάγκη ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ καλῶς νοουμένῳ συμφέροντι τῆς Πολιτείας, τῶν διαδίκων καὶ τοῦ δικηγορικοῦ κόσμου ἵνα, ὁσάκις καταδικάζηται ὁριστικῶς διάδικός τις ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν ἐν ὅλῳ ἢ καὶ ἐπὶ μέρος, ἐν ταῖς κατ' ἀντιμωλίαν δίκαις ἢ ἐν ταῖς ἐρήμην μέν, καθισταμέναις δὲ ὁριστικαῖς λ. χ. μετ' ἀνακοπήν, *τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἑκάστης τοιαύτης ἀποφάσεως νὰ ἐπιδικάζωνται ἀείποτε εἰς τὸν νικῶντα διάδικον εἰσπρακτέα καὶ διὰ προσωρινῆς ἐκτελέσεως.*

V. Ὡσαύτως λυσιτελὲς φωραῖται ὅπως ἐν ἑκάστῃ ἔστω καὶ προδικαστικῇ ἀποφάσει ἐκκαθαρίζωνται κατὰ ποσὸν τὰ τῆς ἐν λόγῳ—ἐφ' ᾗ ἡ ἀπόφασις—συζητήσεως, δικαστικὰ ἔξοδα, κἂν ἔτι τὸ Δικαστήριον ἐπὶ τῶν μὴ ὁριστικῶν ἀποφάσεων δέον βεβαίως νὰ ἐπέχῃ τὴν ἀπόφασίν του εἰς τίνα ἐκ τῶν διαδίκων θέλει ἐπιβάλῃ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν.

VI. Τελευταῖον δ' εἰπεῖν φρονοῦμεν ὅτι εὐκταῖον ἤθελεν εἶσθαι ὅπως ἀείποτε μεταξὺ τῶν ἐπιδικαζομένων δικαστικῶν ἐξόδων μὴ συμπεριλαμβάνωνται καὶ τὰ δικηγορικὰ δικαιώματα, συνυπολογιζόμενα ἀθρόως, ἀλλ' ἑκάτερα αὐτῶν νὰ καταγιγνώσκωνται κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων, ἵνα δύνηται τοὐλάχιστον νὰ γίνηται ἐξωτερικῶς καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντιληπτὸν καὶ κατάφορον ἐν τίνι *μέτρῳ* ἐγένετο ἡ ἐπιδίκασις αὐτῶν. *ὑποκειμένῳ* δὲ οὕτω καὶ εἰς τὸν οἰκεῖον κατὰ νόμον ἔλεγχον.

Ἐκ τῆς ἐπιλύσεως καὶ διαρρυθμίσεως καθ' ὅλου τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἡ κοινωνία πολλαχῶς ἀπεκδέχεται τὴν ἀποτροπὴν τῆς παρελκύσεως τῶν *δικῶν*, τὴν μετρίασιν τῆς ὑπὸ τοὺς ὑφεστῶτας ὅρους ἀναποφεύκτου καθισταμένης ἀνάγκης ὅσον οἷόν τε συχνοτέρας ἐργολαβικῆς *αὐτῶν* ἀναλήψεως, καὶ τὴν ἀποτόλμησιν τῶν δεομένων τῆς δικαστικῆς ἀντιλήψεως ὅπως προσφύγωσιν εἰς τὴν δικαστικὴν ὁδὸν πρὸς προστασίαν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν δικαιώντων.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως
Ἀλφρέδος Ι. Ἀθανασούλας
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

[Φίλος τῆς «Δικαιοσύνης» ἔστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἀκριβὲς ἀντίγραφον μακροσκελοῦς ἐφετηρίου δικογράφου τῶν πρώτων χρόνων τοῦ δικαστηριακοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ δικονομικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τοῦ παρ' ἡμῖν δικανικοῦ βίου, ἀποσπῶμεν τὰς ἀκολούθους ἐνδιαφερούσας περικοπάς, τηροῦντες καὶ τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ πρωτοτύπου :]

«Πρὸς τὸ Ἐφετεῖον τῆς Πελοποννήσου
Ἔφεσις τοῦ Ν. Χ. Ι. Μ. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 143 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργολίδος.
κάτοικος Σπετσῶν.

«Νόμιμα αἴτια ὑπηγόρευσαν τὴν ἀνάγκην εἰς τὸν ἀδελφόν μου Θεόδωρον νὰ ζητήσῃ τὴν διάζευξιν τῆς συζύγου του Καλομοίρας· περὶ τῆς διαζεύξεως δὲν ἐμεσολάβησεν οὐδεμία δικαστικὴ ἀπόφασις, ἀλλὰ μόνον ὑπῆρχε τοπικὴ διάστασις μέχρι τοῦ 1830 ἔτους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς καὶ ἐπίτροπος αὐτῆς ἔδωσεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Δυτικῶν Σποράδων ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐξαιτούμενος ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφῆς του διατροφήν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν ἐγκατέλιπε, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου.

«Ἰδοὺ ἡ πρώτη καὶ κυρία ἀγωγὴ τοῦ Β. ἣν ἔδωσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἥτις δὲν ἀπέβλεπεν εἰμὴ τὸ περὶ διατροφῆς.

«Τὸ Πρωτόκλητον δικαστήριον ὑπεχρέωσε τὸν ἀδελφόν μου διὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως νὰ δίδῃ ἡμερούσιον προσωρινὴν διατροφὴν εἰς τὴν Καλομοίραν, φοίνικας: 1 καὶ 40: ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς ἡ ἄνω ῥηθεῖσα αἴτησις αὐτῆς.

«Ὁ ἐπίτροπος αὐτῆς Β. μὴ ἀρκούμενος μὲ τὸ προσκαίρως διορισθὲν ποσὸν περὶ τῆς ἡμερουσίου διατροφῆς, ἐκκάλεσε τὴν παρεμπίπτουσαν ταύτην ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ ἀνεκκλήτου, τὸ ὁποῖον τὴν ἐτροποποίησε, καὶ ἀπεφάσισε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 187: ἀποφάσεώς του νὰ δίδῃ φοίνικας 3 ἀντὶ ἑνὸς καὶ λεπτ. 40.

«Τὴν ἀπόφασιν ταύτην θεωρήσας ὁ ἀδελφός μου ὡς ἄδικον, ἐκκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου Δικαστηρίου· ἀλλὰ προτοῦ νὰ ἐκδοθῇ καμμία παρ' αὐτοῦ ἀπόφασις, ἐμεσολάβησεν ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἥτις διαζεύξασα αὐτούς, ἐθεώρησε κατ' ἐπιείκειαν καὶ ὡς χρέος της νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς μελούσης τύχης τῆς Καλομοίρας. Καὶ οὕτω τὸν ὑπεχρέωσεν εἰς τὴν κατάθεσιν καὶ προκαταβολὴν 10.500: φοινίκ. ἐν τῷ Ταμείῳ τοῦ κράτους ἐξ ὧν νὰ τρέφεται ἡ ῥηθεῖσα Καλομοίρα.

«Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔλαβε πλήρη ἐνέργειαν καθ' ὅλα τὰ μέρη, καθότι καὶ τὰ χρήματα κατετέθησαν καὶ ὁ δεύτερος γάμος ἐνηργήθη.

Ἕπεται ἡ ἔκθεσις μακρᾶς καὶ πολυσχιδοῦς διαδικαστικῆς πορείας, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ ὠχρία καὶ ὁ σύγχρονος δικαστικὸς λαβύρινθος. Ἡ οὐσία ἦτο ὅτι ἡ σύζυγος ἐπιτυχοῦσα διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλ. ἀρχῆς τὴν ἐπιδίκασιν τῆς **ὁριστικῆς** διατροφῆς, ἐπεδίωξε καὶ τὴν πληρωμὴν τῆς **προσωρινῆς** διατροφῆς τῆς ἐπιδικασθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 187 ἀποφάσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκήρυξεν ἐκτελεστὴν τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀργολίδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 143 ἀποφάσεως, καθ' ἧς ὁ ἐκκαλῶν παραπονεῖται οὕτω:

Ἄνδρες δικασταί,

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 187 ἀπόφασις τοῦ ἀνεκκλήτου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργολίδος ἐκτελεστὴ καὶ τελεσίδικος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

. . . . . .

«Διότι καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ οὐδετερώσῃ δι' ἐγγράφου αὐτῆς δικαστικὴν ἀπόφασιν ὡς μὴ χαίρουσα παρὰ τῶν θεμελιωδῶν νόμων ἄλλο δικαίωμα παρὰ τὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν ὅπερ καὶ ἔγεινεν (ὅρα Συνταγμα ἄρθρ. 116 Τροιζῆνι).

«Διότι πρὸ τοῦ νὰ κηρυχθῇ τελεσίδικος ἡ ῥηθεῖσα 187 ἀπόφασις, ἀνάγκη νὰ νὰ ἀκυρωθῇ τὸ διαζύγιον τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον, ὅθεν κατὰ συνέπειαν τῶν ἄρθρων τούτων, λέγων.

Ἐξαιτοῦμαι

«Α' τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 143 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

»Β' Νὰ κηρυχθῇ δὲ ὡς μὴ ὑπάρχουσα καὶ ἄκυρος ἡ ὑπ' ἀριθμ. 187 ἀπόφασις τοῦ ἀνεκκλήτου, καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ Γ. εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὅσων χρημάτων προσωρινῶς καὶ δι' ἐγγυήσεως ἔλαβε, δυνάμει τῆς ἀκύρου ταύτης ἀποφάσεως καὶ καταδικάσεως εἰς τὰ δικηγορικὰ καὶ λοιπὰ ἔξοδα.

»Παραχωρεῖται 8 ἡμερ. προθεσμία, ἵνα ἀπολογηθῇ.

Τῇ 3 Ἰουλίου 1835 Ναύπλιον».

»Παραγγέλλεται ὁ κλητὴρ Καράδης νὰ ἐπιδώσῃ τὴν παροῦσαν κατὰ τοὺς τύπους».

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5949 (1908) ἀποφάσεώς του δέχεται τὴν ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1908 αἴτησιν τοῦ Πέτρου Κούμς κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Νικ. Λάφη κατὰ τῆς συζύγου του Σοφίας τὸ γένος Ἀνδρουλῆ κατοίκου Πειραιῶς καὶ ἤδη διαμενούσης ἐν Σμύρνῃ, μὴ παραστάσης.

Διατάσσει τὴν ἐν περιλήψει δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν αὐτῆς εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 677 καὶ 686 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὁριζόμενα μέρη.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1908.

Ὁ Προεδρεύων
Α. Λυγδόπουλος
Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ι. Παππασημακόπουλος

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1908.
Ὁ Ὑπογραμματεὺς
(Τ. Σ.) **Ἰω. Παππασημακόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὴς περίληψις ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1908.
Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
Νικ. Λάφης

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ 20
ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ Π. ΚΑΛΛΙΓΑ
Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀντὶ φρ. χρ. 22.
Πρόκειται περὶ ἀληθοῦς εὐκαιρίας, διότι ὀλίγα μόνον σώματα παραμένουν.
(Βιβλιοπωλεῖον Ι. Σαλιβέρου ὁ «Ἑρμῆς». Ὁδὸς Σταδίου, 38).